

words

Agatha Christie®

ฆาตกรรมเอบีซี

The ABC Murders

โลกนา
เชอร์วู้ดนักกล
แป่

คดีฆาตกรรมสุดแยบยลที่ฆ่าคนเรียงตามลำดับตัวอักษร
เหยื่อรายต่อไปจะเป็นใครกัน

words
words without boundaries

ฆาตกรรมเอบีซี

The ABC Murders

อกาธา คริสตี้
เขียน

โสภณา เซาว์วิวัฒน์กุล
แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ผมรู้สึกมาตั้งแต่แรก ตั้งแต่ตอนที่อ่านจดหมายฉบับแรกแล้วว่า
มีบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล ผิดเพี้ยน...”

- อกาธา คริสตี้

 หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ฆาตกรรมเอบีซี

The ABC Murders

Words

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

The ABC Murders © 1936 Agatha Christie Limited. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
www.agathachristie.com

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นการผิดกฎหมายตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยกากระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6214-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
รักษาการกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามาง จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายขาย การ ศศกร วัฒนาศุทธิวงศ์
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ สุทัตดา อรุณวงศ์สาณกุล, นาดินทร์ รัชฎสุวรรณ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตดาด • คอมพิวเตอร์ จิรณัทย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร ญัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ฆาตกรรมเอบีซี คือผลงานชิ้นเอกของอกาธา คริสตี้ ที่ยืนหยัดมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1936 และยังเป็นสุดยอดวรรณกรรมที่เต็มไปด้วยโครงข่ายอันซับซ้อนแห่งความสงสัย การวางกลยุทธ์ และการหักมุมอันน่าประทับใจ

หนังสือเล่มนี้จะพาเราไปทำความรู้จักกับแอร์กูล บัวโรต์ ยอดนักสืบชาวเบลเยียมผู้เก่งกาจ ซึ่งในครั้งนี้นัเชลล์ลีเทอเล็ก ๆ ของเขาถูกทดสอบขั้นสูงสุดขณะเผชิญหน้ากับฆาตกรต่อเนื่องเจ้าแผนการ ผู้มีวิธีการอันแยบยลในการเลือกเหยื่อและสถานที่ก่อเหตุตามลำดับตัวอักษร คนร้ายได้ทิ้งเบาะแสไว้เบื้องหลัง เพื่อยุ่ยยู่ทำลายสติปัญญาของบัวโรต์ ทำให้บัวโรต์ต้องแข่งกับเวลาเพื่อป้องกันไม่ให้มีเหยื่อรายใหม่เพิ่มขึ้นอีก

อกาธา คริสตี้ เขียนเรื่องราวที่เจาะลึกจิตใจของทั้งฆาตกรและนักสืบได้อย่างเชี่ยวชาญ ขณะที่ศพกองพะเนิน ความตึงเครียดก็เพิ่มขึ้นจนทำให้ผู้อ่านหนึ่งไม่ติดด้วยความลึนระทึก

คนร้ายที่แท้จริงคือใครกันแน่ วัตถุประสงค์ของการฆาตกรรมต่อเนื่องในครั้งนี่คืออะไร มาร่วมไขคดีไปด้วยกันได้เลย

Words

แต่ เจมส์ วัตต์ส

ผู้อ่านที่มีความเห็นอกเห็นใจที่สุดคนหนึ่งของฉัน

กล่าวนำ

โดย ร้อยเอกอาร์เทอร์ เฮสติงส์ โอ.บี.อี.¹

ในงานเขียนของผมชิ้นนี้ ผมทำสิ่งที่ผิดแผกไปจากวิสัยที่เคยทำปกติ ซึ่งจะเล่าเพียงเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ผมอยู่ร่วมด้วยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ บางบทจึงจะเล่าผ่านบุคคลที่สาม

ผมใคร่จะขอรับรองกับท่านผู้อ่านว่า เหตุการณ์ที่เล่าในบทเหล่านั้น ได้เกิดขึ้นจริง ถ้าผมพรรณนาความคิดและความรู้สึกของบุคคลต่าง ๆ โดยใช้สำนวนโวหารแบบกวี นั่นก็เพราะผมเชื่อว่าผมบรรยายมันออกมาได้อย่างเที่ยงตรงพอสมควร ทั้งนี้อาจต้องชี้แจงเพิ่มเติมด้วยว่า ทั้งหมดนั้น ผ่านการ“ตรวจสอบ”จากมิตรของผมคือ แอร์กูล บัวโรต์ เองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

กล่าวโดยสรุปก็คือ หากผมพรรณนายืดยาวในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งผมไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่เป็นผลสืบเนื่องจากอาชญากรรม แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นติด ๆ กันหลายครั้งนั้น นั่นก็เพราะธาตุแท้ของมนุษย์ และแง่มุมส่วนบุคคลเป็นสิ่งที่ไม่อาจละเลยได้ ครั้งหนึ่งแอร์กูล บัวโรต์ สอนผมด้วยท่าทางเปี่ยมล้นความรู้สึกว่า ความรักก็อาจเป็นผลพลอยได้ของอาชญากรรม

ในส่วนของการไขปริศนาเอปปีซีนั้น ผมบอกได้เพียงว่า ในความเห็นของผม บัวโรต์แสดงให้เห็นความเป็นอัจฉริยะอย่างแท้จริง จากวิธีที่เขารับมือกับปัญหาที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากทุกปัญหาที่เคยกล้ากรายเข้ามาในชีวิต

¹ Order of the British Empire หรือชื่อเต็มคือ Most Excellent Order of the British Empire หมายถึง เครื่องราชอิสริยาภรณ์ของเครือจักรภพอังกฤษ

บทที่ 1

จดหมาย

ในเดือนมิถุนายน ปี 1935 ผมเดินทางกลับบ้านหลังจากรอนแรมไปใช้ชีวิตที่ฟาร์มปศุสัตว์ของตัวเองในอเมริกาใต้ราวหกเดือน ชีวิตที่นั่นนั้นยากลำบาก ครอบครัวของเราได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลกเช่นเดียวกับทุกคน ผมมีฐานะหลายอย่างที่ ต้องทำในอังกฤษ และคิดว่า จะจัดการให้ลุล่วงได้ก็ต่อเมื่อได้ติดต่อกันแบบเห็นหน้าค่าตาเท่านั้น ภรรยาของผมยังอยู่ที่อเมริกาใต้เพื่อดูแลฟาร์มของเราต่อ

คงไม่ต้องบอกกระมังว่า ภารกิจลำดับต้นๆ ที่ผมทำเมื่อเดินทางถึงอังกฤษก็คือ การแวะไปเยี่ยมสหายเก่าของผม แอร์กูล บัวโรต์

ผมพบเขาที่แฟลตหลังหนึ่งในลอนดอน เป็นแฟลตแบบใหม่สุดแบบหนึ่ง ที่ให้บริการอาหารและการดูแลรักษาความสะอาดโดยรวมอยู่ในราคาค่าเช่า ผมกล่าวหาเขา (และเขาก็ยอมรับ) ว่าเลือกที่นี่เพียงเพราะตัวอาคารมีรูปทรงและสัดส่วนเป็นเรขาคณิตอย่างเคร่งครัดเท่านั้น

“แต่มันก็จริงนะ เพื่อนรัก อาคารหลังนี้มีสัดส่วนสมมาตรอย่างน่าพอใจที่สุดเลย คุณไม่คิดอย่างนั้นรี”

ผมบอกเขาว่า มันดูเหลี่ยมเกินไปในความเห็นผม และถามเขาโดยอ้างอิงเรื่องตลกเรื่องหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้วว่า ในอาคารที่พุกสุดทันสมัยนี้ พวกเขาสามารถทำให้แม่ไก่ออกไข่เป็นฟองสี่เหลี่ยม

ด้วยหรือไม่

บัวโรตหัวเราะชอบใจ

“อา คุณจำเรื่องนั้นได้หรื บัดโธ! ไม่ได้หรอก-วิทยาศาสตร์ยังทำให้แม่ไปปรับตัวเข้ากับธรรมเนียมสมัยใหม่ไม่ได้ พวกมันยังออกไขฟองไม่เท่ากัน และสีไม่เหมือนกันอยู่เลย!”

ผมสำรวจสหายเก่าอย่างรักใคร่ เขาดูแข็งแรงอย่างน่าทึ่ง-แทบไม่แก่งลงไปกว่าครั้งหลังสุดที่ผมเห็นแม่แต่วันเดียว

“คุณดูกระปรี้กระเปร่าจริงนะ บัวโรต” ผมพูด “แทบไม่แก่กว่าเดิมเลย อันที่จริงผมต้องบอกว่าผมคุณหงอกน้อยลงด้วยซ้ำ เทียบกับตอนที่ผมเจอคุณครั้งสุดท้าย ถ้าเป็นไปได้ละก็”

บัวโรตก็ยิ้มกว้างให้ผม

“แล้วทำไมถึงจะเป็นไปไม่ได้ล่ะ ก็ค่อนข้างจะจริงอยู่ละนะ”

“คุณหมายถึง ผมคุณเปลี่ยนจากผมหงอกกลายเป็นผมดำ แทนที่จะจากดำไปเป็นหงอกงั้นหรื”

“ถูกเฟง”

“แต่ทางวิทยาศาสตร์แล้วมันเป็นไปได้เลยนะ!”

“ผิดแล้ว”

“แต่ก็ทำได้ไม่น้อยมากจริง ๆ และดูเหมือนจะผิดธรรมชาติชอบกลด้วย”

“คุณนี่เหมือนเดิมเลยนะ เฮสติงส์ คุณมีจิตใจที่ตรงตามและไม่เคยนึกอะไรทั้งสิ้น เวลาไม่ทำให้สิ่งนี้ในตัวคุณเปลี่ยนไปเลย! คุณรับรู้ข้อเท็จจริงมาอย่างหนึ่ง แล้วก็พูดบทสรุปออกมาทันทีโดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า ทำอย่างนั้นอยู่!”

ผมจ้องเขาอย่างงุนงง

เขาเดินเข้าไปในห้องนอนโดยไม่พูดไม่จา และกลับออกมาพร้อมกับขวดใบหนึ่ง เขายื่นมันมาให้ผม

ผมรับมา ยังคงไม่เข้าใจอยู่ครู่หนึ่ง

บนขวดมีข้อความว่า

รีวิวิท - คินสี่ธรรมชาติให้แก่เส้นผม
 รีวิวิทไม่ใช่ยาย้อมผม มีห้าเนตลี
 เทาดำ น้ำตาลไหม้ น้ำตาลแดง น้ำตาล ดำ

“ปัวโรต์” ผมร้อง “คุณย้อมผมหรือนี่!”

“อา ในที่สุดคุณก็เข้าใจเสียที!”

“เพราะอย่างนี้เอง ผมคุณถึงได้ดำกว่าตอนที่ผมกลับมาคราวก่อน
 เยอะเลย”

“ถูกต้อง”

“โอ้ถั่ง” ผมครวญ ฟันจากอาการอกสั่นขวัญหาย “ผมเดาว่าครั้ง
 ต่อไปที่ผมกลับมาเยี่ยมบ้าน ผมอาจพบว่าคุณติดหนวดปลอมก็ได้ - หรือ
 ตอนนี้อยู่คุณทำอยู่แล้วกระมัง”

ปัวโรต์นึ่วหน้า หนวดคือจุดเปราะของเขามาแต่ไหนแต่ไร เขาภูมิใจ
 กับมันอย่างสุดซึ้ง คำพูดของผมแทงใจเขาอย่างจัง

“เปล่า ๆ จริง ๆ นะ มงนามี (เพื่อนรัก) ผมภาวนาต่อพระเจ้าผู้เมตตา
 ให้อีกนานกว่าจะถึงวันนั้น หนวดปลอม! แกลลอเรอร์! (ช่างน่าสยดสยอง
 อะไรอย่างนี้!)”

เขาระตุกมันแรง ๆ เพื่อรับประกันกับผมว่าเป็นของแท้

“อ้อ มันยังดกดำอยู่มากเสียด้วยนะ” ผมบอกเขา

“เนเซอปา (ใช้ใหม่ล่ะ) ผมยังไม่เคยเห็นหนวดใครในทั้งเมืองลอนดอน
 ทาบของผมได้ติด”

และเหมือนของจริงด้วย ผมคิดในใจ แต่ไม่มีทางทำร้ายจิตใจปัวโรต์
 ด้วยการพูดเช่นนั้นออกไป

ผมจึงถามเขาวายังมีโอกาสฝึกฝนทักษะวิชาชีพอยู่บ้างหรือไม่แทน

“ผมรู้” ผมพูด “ว่าคุณเกษียณมาหลายปีแล้ว -”

“เซวไร (ถูกต้อง) แล้วก็หันไปปลุกแดง! แต่จู่ ๆ ก็มีการฆาตกรรม
 เกิดขึ้น - ผมก็เลยส่งแดงไปบูชาปีศาจ หลังจากนั้นเป็นต้นมา - ผมรู้ว่า
 คุณจะทำอะไร - ผมก็เหมือนนางเอกโอเปร่าที่จัดการแสดงส่งท้ายเพื่ออำลาวงการ

เป็นการถาวร! เพียงแต่การแสดงอำนาจนั้นมันเกิดขึ้นซ้ำๆ ตั้งไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ!”

ผมหัวเราะ

“มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ ทุกครั้งที่ผมพูดว่า เอาละ จบกันซะที แต่ก็ไม่ ต้องมีอะไรโผล่มาทุกทีสิน่า! และผมขอยอมรับละ เพื่อนรัก ทุกวันนี้ผมเลิกคิดที่จะเกษียณแล้ว ถ้าเซลล์เล็กๆ สีเทาไม่ได้ออกกำลัง เสียบ้าง มันจะถูกสนิมกิน”

“เข้าใจละ” ผมว่า “คุณก็เลยออกกำลังมันในปริมาณที่พอเหมาะ”

“ถูกต้อง ผมคัดและเลือกเฟ้นอย่างดี สำหรับแอร์กูล ปีวโรต์ ทุกวันนี้ ต้องเป็นอาชญากรรมชั้นนำเท่านั้น”

“ที่ผ่านมามีอาชญากรรมชั้นนำเกิดขึ้นมากไหม”

“*ปามาล* (พอใช้ได้) เมื่อไม่นานมานี้ผมก็เกือบไป”

“เกือบทำคดีฆาตหรือ”

“เปล่าๆ” ปีวโรต์ดูตกใจมาก “แต่ผม-ผม แอร์กูล ปีวโรต์ เกือบจะเอาชีวิตไม่รอด”

ผมผิวกปากหรือ

“ช่างเป็นฆาตกรที่ใจเด็ดเสียจริง!”

“เล่นเลอะเสียมากกว่า” ปีวโรต์ว่า “ใช่แล้ว-เล่นเลอะ แต่อย่าไปพูดถึงมันเลย ฐู๋หม เฮสติงส์ ผมถือว่าคุณเป็นตุ๊กตานาโไซคของผม ในหลายๆ ทางนะ”

“จริงหรือ” ผมว่า “ในทางไหนบ้างล่ะ”

ปีวโรต์ไม่ตอบคำถามตรงๆ เขาพูดของเขาต่อ

“ทันทีที่รู้ว่าคุณจะมาหา ผมบอกตัวเองว่า จะต้องทำอะไรเกิดขึ้นแน่นอน เหมือนสมัยก่อนที่เราออกไปไล่ล่าด้วยกันนั่นไง เราสองคน และถ้าเป็นอย่างนั้นจริง มันก็ต้องเป็นเรื่องที่ไม่ธรรมดา มันต้องเป็นเรื่องอะไรสักอย่าง” เขาโบกมือไปมาด้วยความตื่นเต้น “อะไรสักอย่างที่ *เรอแซร์เซ* (นำคันทา)-*ละเอียดอ่อน-ประณีต...*” เขาพูดคำหลังสุดซึ่งนึกคำแปลไม่ออกอย่างออกรสเต็มที

“จริง ๆ นะ บิวโรต์” ผมพูด “ใครมาได้ยินเข้าคงนึกว่าคุณกำลังสั่งอาหารเย็นที่โรงแรมริทซ์”

“ในขณะที่เราไม่สามารถสั่งอาหารตามใจชอบนั้นี่ จจริงที่สุด” เขาถอนหายใจ “แต่ผมเชื่อในโชค-ในชะตาชีวิต และถ้าคุณเชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน มันเป็นชะตาชีวิตของคุณที่ทำให้คุณต้องมาขึ้นเคียงบำเคียงไหลกับผม และช่วยป้องกันไม่ให้ผมทำความผิดพลาดที่ไม่อาจให้อภัยได้”

“อะไรบ้างที่คุณเรียกว่าความผิดพลาดที่ไม่อาจให้อภัยได้”

“การมองข้ามสิ่งที่เห็นกันอยู่ไหนโท”

ผมครุ่นคิดเรื่องนี้ และไม่พบประเด็นของมัน

“เอ้อ” ในไม่ช้าผมก็เอ่ยพร้อมกับยิ้มให้ “แล้วอาหารกรรมชั้นนำที่คุณว่านี่มันโผล่มาหรือยัง”

“ปาวอ็องกอร์ (ยังเลย) อย่างน้อยนั้นนี่-”

เขาเงยไปเล็กน้อย หน้าผากย่นเพราะความสับสน มือทั้งคู่จัดข้าวของอย่างสองอย่างที่ผมทำให้มันตั้งเอียงผิดที่ผิดทางอย่างไม่ตั้งใจโดยอัตโนมัติ

“ผมไม่แน่ใจ” เขาพูดซ้ำ ๆ

มีอะไรแปลก ๆ ในน้ำเสียงของเขาที่ทำให้ผมมองด้วยความแปลกใจ

รอยย่นบนหน้าผากยังคงอยู่

แล้วจู่ ๆ เขาก็ผงกศีรษะห้วน ๆ อย่างตัดสินใจได้ ก่อนจะเดินตัดห้องไปที่โต๊ะเขียนหนังสือข้างหน้าต่าง ผมคงไม่ต้องบอกกระมังว่า ข้าวของบนโต๊ะตัวนั้นถูกคัดแยกและจัดเก็บอย่างเป็นระเบียบ เขาจึงหยิบเอกสารฉบับที่ต้องการได้ทันที

เขาเดินกลับมาหาผมอย่างเชื่องช้า ในมือมีจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งถูกเปิดแล้ว เขาอ่านทวนอีกรอบ ก่อนจะส่งมาให้ผม

“บอกผมที มงนามี่” เขาพูด “คุณคิดยังไงกับสิ่งนี้”

ผมรับจดหมายจากบิวโรต์ด้วยความสนใจ

ข้อความในจดหมายพิมพ์ด้วยพิมพ์ดีดบนกระดาษสีขาวแผ่นหนา

คุณแอร์กุล บัวโรต์ - คุณปลาบปล้มตัวเองมากใช่ไหม ที่
สามารถไขปริศนาลึกลับซึ่งยากเกินไปสำหรับตำรวจอังกฤษ
ปัญหาที่ผู้นำสงสารของเรา นั้นมาด้วยกัน คุณบัวโรต์ผู้แสน
ฉลาด ว่าคุณจะฉลาดได้สักแค่ไหน คุณอาจพบว่าปริศนานี้
ยากเกินกว่าจะคลี่คลายก็เป็นได้ จงมองหาแอนโตเวอร์ใน
วันที่ 21 เดือนนี้

ด้วยความเคารพ

เอปีช

ผมเหลือบมองซองจดหมาย ข้อความบนหน้าซองเป็นตัวพิมพ์ติด
เช่นเดียวกัน

“ประทับตราไปรษณีย์ดับเบิลยูซีหนึ่ง” บัวโรต์พูดเมื่อผมหันไปให้
ความสนใจตราไปรษณีย์ “เอ้อ คุณมีความเห็นอย่างไร?”

ผมยกไหล่พร้อมกับส่งจดหมายคืนให้

“พวกคนบ้านะ ผมเข้าใจว่าอย่างนั้น”

“คุณมีความเห็นแค่นั้นรี”

“เอ่อ - มันไม่เหมือนฝีมือคนบ้าในสายตาคุณหรือไง?”

“ใช่ เพื่อนรัก มันเหมือน”

น้ำเสียงของบัวโรต์เคร่งเครียด ผมมองเขาด้วยความแปลกใจ

“คุณจริงจังกับมันมากนะ บัวโรต์”

“คนบ้านะ มงนามี เราสมควรต้องจริงจังด้วยให้มาก คนบ้าคือคน
ที่อันตรายอย่างยิ่ง”

“ใช่ แน่نون นั่นก็จริง...ผมไม่ทันได้คิดมุนั้น...แต่ความหมาย
ของผมคือ มันฟังดูเหมือนจะเป็นเรื่องแหกตาไร้สาระเสียมากกว่า อาจเป็น
พวกโง่เง่ารักสนุกที่กระดกไปเกินแปด”

“ก็อมมือง (ยังงั้นนะ) แก้วหรือ แก้วอะไร”

“ไม่มีอะไร - ก็แค่สำนวนนะ ผมหมายถึงคนที่เมา ไม่ใช่ ให้ตายสิ
คนที่ดื่มเกินขีดจำกัดของตัวเองไปนะ”

“แมร์ซี่ (ขอบใจนะ) เฮสติงส์ - ผม *คุ้น* กับคำว่า ‘เมา’ ดี อย่างที่คุณอาจไม่มีอะไรมากกว่านั้นก็ได้...”

“แต่คุณคิดว่ามีหรือ” ผมถาม สะดุดใจกับน้ำเสียงของเขาซึ่งเหมือนจะไม่ค่อยพอใจเท่าไร

บัวร์ตส์่ายศีรษะอย่างกลางแคลงใจ แต่ไม่พูดอะไรออกมา

“คุณทำอะไรกับมันไปแล้วบ้าง” ผมถามต่อ

“ใครจะทำอะไรได้ล่ะ ผมเอาให้แจ๊ปป็ดู เขามีความเห็นเหมือนคุณ - เรื่องแหกตาโง่ ๆ - นั่นคือคำที่เขาใช้ พวกที่สกอตแลนด์ยาร์ดได้รับของพรรคนี้ อยู่ทุกที่ทุกวัน ตัวผมเองก็เคยได้...”

“แต่คุณจริงจังกับฉบับนี้นั้หรือ”

บัวร์ตส์ตอบซ้ำ ๆ

“มีอะไรบางอย่างในจดหมายฉบับนั้นที่ผมไม่ค่อยพอใจ เฮสติงส์...”

น้ำเสียงของเขาสะดุดใจผมแม้ผมจะไม่ตั้งใจ

“คุณคิดว่า - อะไร”

เขาส่ายศีรษะและหยิบจดหมายขึ้นมา จากนั้นเอากลับไปเก็บที่โต๊ะเขียนหนังสือ

“ถ้าคุณจริงจังกับมันขนาดนั้น ทำอะไรสักอย่างไม่ได้หรือ” ผมถาม

“ตามเคยนะ พ่อนักลงมือ! แต่จะมีอะไรให้ทำเล่า ตำรวจห้องที่เห็นจดหมายนี้แล้ว แต่ไม่คิดว่าเป็นเรื่องจริงจังเหมือนกัน ไม่มีรอยนิ้วมือบนจดหมาย ไม่มีเบาะแสที่จะสาวไปถึงตัวคนที่อาจเป็นคนเขียน”

“อันที่จริงก็มีแค่สัญญาชัตญาณของคุณเท่านั้นเองนะ”

“ไม่ใช่สัญญาชัตญาณ เฮสติงส์ สัญญาชัตญาณเป็นคำที่แย่ *ความรู้* ของผมต่างหาก - *ประสบการณ์* ของผม - ที่บอกผมว่ามีอะไรบางอย่าง ไม่ชอบมาพากลในจดหมายฉบับนี้ -”

บัวร์ตส์ออกท่าออกทางระหว่างที่นึกคำพูดไม่ออก จากนั้นส่ายศีรษะอีก

“ผมอาจตื่นตูมไปเองก็ได้ ถึงยังไงเราก็ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว นอกจากรอ”

“เอ่อ วันที่ 21 เป็นวันศุกร์ ถ้ามีการปล้นครั้งใหญ่เกิดขึ้นใกล้ ๆ

แอนโตเวอร์ ึ่งนั้นก็-”

“อา ึ่งนั้นก็จะเป็นความสบายใจอย่างยิ่ง-!”

“สบายใจรี” ผมถลิ่งต่าจ้องเขา คำนั้นดูเป็นคำที่แปลกมากที่จะใช้ในสถานการณ์เช่นนี้

“การปล้นอาจจะเร็วใจ แต่มันไม่ทำให้คุณสบายใจแน่!” ผมทักท้วง
ปัวโรต์สายตึระแวงๆ

“ผิดแล้ว เพื่อนรัก คุณไม่เข้าใจความหมายของผม การปล้นจะถือเป็นความโล่งใจ เพราะมันจะกำจัดความกลัวอะไรอย่างอื่นไปจากใจผมได้”

“อะไรหรือ”

“ฆาตกรรม” แอร์กูล ปัวโรต์ บอก

บทที่ 2

(ไม่ใช่จากคำบอกเล่าของร้อยเอกเฮสติงส์)

นาย อะเล็กซานเดอร์ โบนาปาร์ต คัสต์ ลูกจากเก้าอี้และเขม่นมองรอบๆ ห้องนอนโกโรโกโสแบบคนสายตาสั้น แผ่นหลังตั้งจากการนั่งห่อตัว และเมื่อเขายืดตัวเต็มที่ ใครก็ตามที่เฝ้ามองอยู่จะตระหนักว่าแท้จริงแล้วเขาเป็นคนที่สูงเอาเรื่อง แต่การยืนหลังงอและการเพ่งมองแบบคนสายตาสั้นทำให้คนเข้าใจผิด

เขาเดินไปที่เลื่อโอเวอร์โค้ตเก่าๆ ที่แขวนอยู่หลังประตู และหยิบบุหรีราคาถูกซองหนึ่งจากในกระเป๋าพร้อมด้วยไม้ขีดไฟ เขาจุดบุหรี จากนั้นย้อนกลับไปโต๊ะที่นั่งเมื่อครู่ เขาหยิบคู่มือรถไฟขึ้นมาและศึกษามันก่อนจะหันกลับไปพิจารณารายชื่อที่พิมพ์ด้วยพิมพ์ดีด เขาใช้ปากกาตีกชื่อแรกในรายการ

วันนี้คือวันพฤหัสบดีที่ 20 มิถุนายน

บทที่ 3

แอนโดเวอร์

ตอนนั้น ลางสังหรณ์ที่บิวโรต์มีต่อจดหมายนิรนามที่เขาได้รับจับใจผมอย่างยิ่ง แต่แล้วเมื่อถึงวันที่ 21 เข้าจริง ๆ ผมต้องยอมรับว่าผมกลับลืมเรื่องนี้ไปสนิท สิ่งแรกที่เตือนความจำของผมคือตอนที่สารวัตรสืบสวนแจ้ปปี้ แห่งสกอตแลนด์ยาร์ดเดินทางมาเยี่ยมสหราชอาณาจักรของผม เรารู้จักนายตำรวจจากแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมคนนี้อย่างยาวนานหลายปี เขาทักทายผมอย่างเป็นกันเองยิ่ง

“เอ้อ ไม่นึกไม่ฝันเลยนะนี่” แจ้ปปี้อุทาน “ผู้กองเฮสติงส์กลับมาจากบ้านป่าเมืองเถื่อนแล้ว! ชวนให้นึกถึงสมัยก่อนซะหมด ที่ได้เห็นคุณอยู่ที่นั่นกับเมอซีเออร์บิวโรต์แบบนี้ คุณดูดีด้วยนะ แต่ผมบางลงไปนิดหน่อย เอ้อ แต่สุดท้ายเราทุกคนก็ลงเอยอีกรอบเดียวกันนี่ละ ตัวผมเองก็เหมือนกัน”

ผมนวดหน้าเล็กน้อย เพราะเข้าใจมาตลอดว่าการบรรจงหัวผมมาปิดกลางกระหม่อมจะช่วยอำพรางอาการผมบางที่แจ้ปปี้พูดถึงไม่ให้เป็นสิ่งที่สังเกต อย่างไรก็ตาม เป็นที่รู้โดยทั่วกันว่าแจ้ปปี้ไม่เคยมีชื่อเสียงด้านการใช้วาทศิลป์เวลาพูดถึงผม ด้วยเหตุนี้ผมจึงตีหน้าระรื่น และเออออกไปกับเขาว่าไม่มีใครในกลุ่มพวกเราดูหนุ่มลงจริง ๆ

“ยกเว้นเมอซีเออร์บิวโรต์ที่อยู่ตรงนี้” แจ้ปปี้ว่า “เขาจะเป็นนายแบบโฆษณาที่ดีให้กับโทนิกรำรุงเส้นผม หนวดเคราที่งอกขึ้นใหม่จะละเอียดกว่า

ที่เคย นอกจากนั้นเขายังกลายเป็นจุดสนใจตอนอายุปูนนี้ด้วย ยิ่งเมื่อผนวกคดีดัง ๆ แห่งยุคทั้งหมดเข้าไปด้วยแล้ว ทั้งปริศนาบรรดไฟเอเยปริศนากลางเวหาเอเย แล้วยังความตายของคนชั้นสูงอีก-โอ เขาไปโผล่ทางนั่นที ทางนี้ที ไม่ว่าจะหันไปทางไหนก็เจอเขา เขาไม่เคยมีชื่อเสียงขนาดนี้เลยตั้งแต่เกษียณมา”

“ผมบอกเฮสติงส์ไปแล้วว่า ผมเหมือนนางเอกโอเปราที่มักจะขอเปิดการแสดงเพิ่มอีกสักรอบเสมอ” บัวโรต์พูดยิ้ม ๆ

“ผมจะไม่แปลกใจเลยถ้าสุดท้ายคุณลงมือสืบเรื่องการเสียชีวิตของคุณด้วยตัวเอง” แจ็ปปี้พูดพร้อมกับหัวเราะชอบใจ “เป็นความคิดที่เข้าท่า น่าจะเอาไปใส่ในหนังสือนะ”

“เฮสติงส์จะต้องทำหน้าที่นั้น” บัวโรต์พูดพลางมองผมตาเป็นประกาย

“ฮ่า ๆ! นั่นคงเป็นเรื่องตลกมากทีเดียว ต้องตลกมากแน่ ๆ” แจ็ปปี้หัวเราะร่วน

ผมไม่เข้าใจว่าทำไมความคิดนี้ถึงได้นำขึ้นถึงขนาดนั้น แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ผมคิดว่ามันเป็นมุกตลกที่ไม่ค่อยมีรสนิยมนักเท่าไร บัวโรต์ตาเฒ่าผู้นำสงสาร เขาซักแหละเถอะใหญ่แล้ว เขาไม่ควรเห็นดีเห็นงามกับมุกตลกว่าด้วยความตายที่กำลังคืบใกล้เข้ามาของตัวเอง

ท่าทีของผมคงแสดงให้เห็นว่าผมรู้สึกอะไรอยู่ เพราะแจ็ปปี้ปรับเปลี่ยนเรื่อง

“คุณรู้เรื่องจดหมายนิรนามของเมอซีเออร์บัวโรต์หรือเปล่า”

“ผมเอาให้เฮสติงส์ดูแล้วเมื่อวันก่อน” เพื่อนผมตอบ

“จริงสิ” ผมอุทาน “ผมลืมไปแล้วนะนี่ ขอคิดก่อน ในจดหมายเอเยถึงวันที่เท่าไรนะ”

“21” แจ็ปปี้ตอบกลับมา “ผมแะมาเพราะเรื่องนี้แหละ วันที่ 21 คือเมื่อวาน และด้วยความที่อยากรู้ เมื่อคืนผมก็เลยโทร.ไปถามทางแอนโตเวอร์ดู ปรากฏว่ามันเป็นแค่เรื่องแหกตา ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น ยกเว้นหน้าต่างร้านค้าบานหนึ่งแตกเพราะเด็กปาก้อนหินใส่ แล้วก็ มีพวกขี้เมาสองสามคนก่อเรื่องวุ่นวาย เพราะฉะนั้นนี่จึงเป็นครั้งหนึ่งที่สหายชาวเบลเยี่ยม

ของเราคาดการณ์ผิด”

“ผมโง่อกนะ ต้องขอสารภาพ” ปีวโรต์ยอมรับ

“เป็นอันว่าคุณตื่นตูมไปเองสินะ” แจ็ปปี้สัฟยอกอย่างที่เป็นมิตร “ขอพระเจ้าอำนวยการ วันๆเราได้รับจดหมายแบบนี้เป็นสิบๆฉบับ! คนที่หาอะไรดีกว่านี้ทำไม่ได้ หนาซ้ำยังง่เง่านิดหน่อย คนพวกนี้จะนั่งลงและเขียนจดหมายพวกนี้ พวกเขาไม่มีเจตนาร้ายหรอก! แค่ความตื่นเต้นในชีวิตเท่านั้นเอง”

“ผมโง่จริงๆที่ไปจริงจังกับมันขนาดนี้” ปีวโรต์พูด “ไปแ่กับเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องแท้ๆ”

“คุณสับสน ไม่รู้ว่าอันไหนกงจักร อันไหนดอกบัว” แจ็ปปี้ว่า

“ปาร์คัง (ว่าโง่ครึบ)”

“แค่สุภาษิตนะ เอ้อ ผมต้องไปก่อนละ มีธุระนิดหน่อยบนถนน ถัดไป - ต้องไปปรับเครื่องเพชรที่ถูกขโมยไปคืน ผมแค่แวะมาส่งข่าวก่อน เพื่อให้คุณสบายใจ น่าเสียดายนะที่เซลล์สี่เทาพวกนั้นต้องทำงานโดยไม่จำเป็น”

แจ็ปปี้ทิ้งท้ายด้วยคำพูดนี้และหัวเราะอย่างอารมณ์ดี จากนั้นก็กลับออกไป

“เขาไม่เปลี่ยนไปเท่าไรเลย แจ็ปปี้ผู้แสนดีนี่นะ ว่าไหม” ปีวโรต์ถาม

“เขาดูแก่ลงไปเยอะ” ผมออกความเห็น “ผมหงอกจนจะดูเหมือนตัวเบตเจอร์อยู่แล้ว” ผมเสริมอย่างผูกใจเจ็บ

ปีวโรต์กระแอมและพูดว่า

“รู้อะไรไหม เฮสติงส์ มีอุปกรณ์เล็กๆ ชิ้นหนึ่ง - ช่างทำผมประจำตัวผมเป็นนักประดิษฐ์ที่เก่งฉกาจ - ติดอุปกรณ์ชิ้นที่ว่านี้กับหนังศีรษะ จากนั้นก็หิวผมมาปิดไว้ - มันไม่ใช่วิกนะ คุณเข้าใจใช่ไหม - แต่”

“ปีวโรต์” ผมคำราม “ขอพูดครั้งนี้ครั้งเดียวนะ ผมจะไม่ยอมเอาตัวไปเกลือกกลั้วกับสิ่งประดิษฐ์น่ารังเกียจของช่างทำผมเฮงซวยของคุณ เป็นอันขาด กระหม่อมของผมมันเป็นอะไรหนักหนาสี”

“ไม่เป็นอะไร - ไม่เป็นอะไรเลย”

“ใช้ว่าผมกำลังจะ หัวล้าน เสียเมื่อไหร่”

“ไม่อยู่แล้ว! ไม่อยู่แล้ว!”

“อากาศร้อนจัดช่วงฤดูร้อนของที่นี่ทำให้ผมร่วงนิดหน่อยอยู่แล้วตามธรรมชาติ ผมว่าจะเอาโทนิกรบำรุงเส้นผมดี ๆ กลับไปด้วยสักขวด”

“เพอร์ซิเซม็อง (ถูกต้องแล้ว)”

“และถึงยังไงก็เถอะ มันถูกระงการอะไรของแจ๊ปปี้ละ เขามันปีศาจปากร้ายอยู่แล้ว หนาซ้ายังแล้งอารมณ์ขันด้วย เป็นคนประเภทที่จะหัวร่อ-งอหายถ้ามีคนดึงเก้าอี้ออกตอนที่ใครกำลังจะหย่อนก้นลงไปนั่น”

“คนที่หัวเราะเรื่องพรรคอย่างนั้นมียะเยอะอยู่นะ”

“เป็นการกระทำที่ไร้สาระที่สุด”

“ถ้าผมมองในมุมของคนที่กำลังจะนั่งลงไป ก็ต้องเป็นอย่างนั้น”

“เออ” ผมเอ่ย อารมณ์ดีขึ้นเล็กน้อย (ยอมรับเลยว่าผมอ่อนไหวกับเรื่องความบางของเรือนผม) “เสียใจด้วยนะที่สุดท้ายจดหมายนิรนามฉบับนั้นลงท้ายก็ไม่ได้มีอะไรเลย”

“ผมเข้าใจผิดไปนิดจริงๆ ผมคิดว่าจดหมายนั้นมันก็ไม่น่าดี แต่กลายเป็นว่ามันเป็นแค่ความเขลาเท่านั้นเอง โอ้เอ๋ย ผมแก่และขี้ระแวงเหมือนสุนัขเฝ้าบ้านตาบอดที่ขู่แง่งๆ ทั้งที่ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้นเลย”

“เป็นอันว่าถ้าผมจะร่วมมือกับคุณ เราก็ต้องมองหาอาชญากรรม ชั้หน้าอื่นแล้วสินะ” ผมพูดหัวเราะๆ

“จำที่คุณพูดไว้เมื่อวันก่อนได้ไหม ที่ว่าถ้าเราสั่งอาชญากรรมได้ตามใจชอบเหมือนสั่งอาหารเย็นนั่นนะ ถ้าทำได้ คุณจะสั่งอะไร”

ผมพลอยสนุกไปกับอารมณ์ขันของบิวโรต์

“ขอคิดก่อน มาดูรายการอาหารกันก่อนดีไหม ปล้น ต้มตุ๋น ไม่ละ ไม่เอาดีกว่า คุณเป็นมังสวิรัตินะ มันต้องเป็นการฆาตกรรม การฆาตกรรมสุดๆ - ชนิดที่เลือดยังหยดตึงๆ - พร้อมเครื่องเคียงนิดหน่อย แน่ละ”

“แน่นอนแล้ว ออร์เดิร์ฟสละ”

“เหยื่อจะเป็นใคร - ผู้ชายหรือผู้หญิงดี ผมว่าผู้ชายดีกว่า คนใหญ่ คนโต เศรษฐีอเมริกัน นายกรัฐมนตรี เจ้าของหนังสือพิมพ์ ส่วนสถานที่

เกิดเหตุ - เอ้อ จะเสียหายตรงไหนถ้าเป็นห้องสมุดเก่าแก่ชั้นเยี่ยม ไม่มี
บรรยากาศที่โชนเหมือนที่นั่นอีกแล้ว ส่วนอาวุธก็ เอ้อ อาจเป็นกรีชไบคด
หน้าตาแปลก ๆ - หรือวัตถุ ๆ - อย่างเทวรูปหินสลัก -”

ปัวโรต์ถอนหายใจ

“หรือไม่มี แน่ละ” ผมพูดต่อ “ยังมียาพิษอีกอย่าง - แต่มันต้องอาศัย
ความรู้เฉพาะทาง ไม่อย่างนั้นก็อาจมีเสียงปืนรีวอลเวอร์ดังก็ก้องยามวิกาล
แล้วก็ต้องมีสาวสวยคนสองคน -”

“ที่มีผมสีน้ำตาลแดง” สหายของผมเพิ่มพำ

“มุกเดิม ๆ อีกแล้วนะ แน่นอน หนึ่งในสาวสวยสองคนนั้นต้องตก
เป็นผู้ต้องสงสัยอย่างไม่เป็นธรรม - เกิดการเข้าใจผิดระหว่างเธอกับชายหนุ่ม
หลังจากนั้นก็เริ่มมีผู้ต้องสงสัยรายอื่น ๆ โผล่มา - หญิงชราที่ชั่วร้ายและเติม
ไปด้วยพิษสง เพื่อนหรือคู่อริของผู้ตาย - เลขานุการผู้เงิบขริ่มซึ่งสุดท้าย
จะกลายเป็นม้ามืด - ผู้ชายที่ร่ำรวย กิริยามารยาทโผงผาง - และคนรับใช้หรือ
คนดูแลสัตว์สองสามคนที่ถูกปลดออกจากงาน หรืออะไรพรรณานั้น แล้วก็มี
เจ้าหน้าที่สืบสวนที่โง่เขลาอย่างแจ๊ปปี้ - แล้วก็ เอ้อ - นั่นก็เกือบครบแล้วนะ”

“นั่นคืออาชญากรรมชั้นนำในความคิดของคุณหรือ”

“ผมเข้าใจว่าคุณไม่เห็นด้วย”

ปัวโรต์มองผมอย่างเศร้าใจ

“ที่คุณพูดมาทั้งหมดมันเหมือนบทคัดย่อชั้นดีของนิยายนักสืบแทบ
ทุกเรื่องที่เคยถูกเขียนขึ้นมา”

“เอ้อ” ผมเอ่ย “ถ้าเป็น *คุณ* ละ จะสั่งอะไร”

ปัวโรต์หลับตาและเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เสียงพูดแผ่วเบาหลังไหล
จากริมฝีปาก

“อาชญากรรมที่ธรรมดาดีมาก ๆ อาชญากรรมที่ไม่มีอะไรซับซ้อน
อาชญากรรมของคนที่ใช้ชีวิตเรียบง่าย...จิตซัดมาก - *แองก์ทิม* (ไก่ลัดตัว) มาก”

“อาชญากรรมจะ *แองก์ทิม* ได้ยังไง”

“สมมติว่า” ปัวโรต์เพิ่มพำ “คนสี่คนนั่งเล่นไพ่บริดจ์กันอยู่ และ
คนหนึ่งซึ่งไม่ได้ร่วมวงเล่นด้วยนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตาผิง ตอนจบคืนนั้น

ทุกคนพบว่าชายที่อยู่ข้างเตาผิงตายเสียแล้ว คนหนึ่งในสี่คนจากวงไฟเดินไปหาเขาตอนที่ไม่ใช่ตาตัวเองทิ้งไฟ และกลับมาเล่นต่อเมื่อถึงตาของตัวเองอีกสามคนไม่ทันสังเกต อ่า นั่นละอาชญากรรมของคุณ! ในสี่คนนี้ใครคือฆาตกร”

“เอ้อ” ผมเอ่ย “ผมไม่เห็นว่ามันจะตื่นตื่น ตรงไหนเลย!”

บิวโรต์เหลือบมองผมด้วยสายตาดำทมิฬ

“ไม่ตื่นตื่นหรอก เพราะไม่มีกรีซไบคอดหน้าตาแปลกๆ ไม่มีการชุกรโรซกทรีพธ์ ไม่มีมรกตซึ่งที่จริงคือดวงตาของเทวรูปที่ถูกขโมยมา ไม่มียาพิษจากตะวันออกซึ่งไม่มีทางตรวจพบ คุณชอบเรื่องเร้าใจประโลมโลก ชนิดเข้าสายเลือด เฮสติงส์ คุณไม่ได้ต้องการเห็นการฆาตกรรมแค่รายเดียว แต่คุณอยากเห็นมันเกิดขึ้นซ้ำๆ”

“ผมยอมรับ” ผมว่า “การฆาตกรรมครั้งที่สองมักทำให้หนังสือสนุกขึ้น ถ้ามีการฆาตกรรมเกิดขึ้นตั้งแต่บทแรก และคุณต้องติดตามการอ้างอิงฐานที่อยู่ของทุกคนไปจนหน้ารองสุดท้าย-เอ้อ มันน่าเบื่อไปหน่อยนะ”

โทรศัพท์ดังขึ้น บิวโรต์ลุกไปรับสาย

“อัลโหลล” เขาพูด “อัลโหลล ไซ่ครับ แอร์กูล บิวโรต์ พูดอยู่”

เขานิ่งฟังอยู่ราวหนึ่งหรือสองนาทิจากนั้นผมก็เห็นสีหน้าของเขาเปลี่ยนไป

คำพูดทางปากของบิวโรต์นั้นสั้นและไม่ปะติดปะต่อ

“แม่วี...(ถูกต้อง)”

“ครับ แน่แน่นอน...”

“ครับ เราจะไป...”

“แน่นอนครับ...”

“อาจเป็นอย่างที่คุณว่า...”

“ได้ ผมจะเอาไปด้วย งั้นก็ *อาตุตาเลอร์* (เจอกันเร็วๆ นี้)”

เขาวางหูโทรศัพท์และเดินตัดห้องมาหาผม

“แจ้ปปีโทร.มา เฮสติงส์”

“แล้วยังไง”

“เขาเพิ่งกลับไปถึงยาร์ด มีข้อความจากทางแอนโดเวอร์...”

“แอนโดเวอร์รี” ผมร้องด้วยความตื่นเต้น

บิวโรต์พูดซ้ำๆ

“หญิงชราคนหนึ่งชื่ออัลเซอร์ ซึ่งเป็นเจ้าของร้านขายนุหรีกับหนังสือพิมพ์ เล็กๆ แห่งหนึ่ง ถูกฆาตกรรม”

ผมคิดว่าผมรู้สึกผิดหวังอยู่นิดๆ ความสนใจที่ถูกปลุกเร้าขึ้นมาเมื่อ ได้ยินชื่อแอนโดเวอร์ผ่องไปเล็กน้อย ผมคาดหวังอะไรสักอย่าง ที่มหัศจรรย์—ไม่เคยพบเห็นที่ไหนมาก่อนในโลกหล้า! การฆาตกรรมหญิงชรา เจ้าของร้านขายนุหรีเล็กๆ จะเป็นการกระทำที่ต่ำช้าและไม่น่าสนใจ

บิวโรต์พูดต่อด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดและเซื่องซึมเช่นเดิม

“ตำรวจแอนโดเวอร์เชื่อว่าสามารถชี้ตัวชายที่ลงมือก่อเหตุได้—”

ผมรู้สึกถึงอาการเต้นตบๆ จากความผิดหวังที่เกิดขึ้นเป็นระลอกที่สอง

“ดูเหมือนความสัมพันธ์ของผู้หญิงคนนี้กับสามีจะค่อนข้างแย่ เขาดื่ม และเป็นลูกค้าชั้นแลว เขาเคยขู่จะเอาชีวิตเธอมากกว่าหนึ่งครั้ง

“อย่างไรก็ตาม” บิวโรต์พูดต่อ “เมื่อพิจารณาเรื่องที่เกิดขึ้น ตำรวจ ที่นั่นอยากดูจดหมายนิรนามที่ผมได้รับอีกครั้ง ผมบอกว่าเราสองคนจะลงไป ที่แอนโดเวอร์ทันที”

ความรู้สึกของผมกระเตื้องขึ้นเล็กน้อย ถึงอย่างไรอาชญากรรมที่ดู ต่ำช้าอย่างคดีนี้ก็ เป็น *อาชญากรรม* อยู่ดี ผมไม่ได้ข้องแวะกับอาชญากรรม และอาชญากรมานานเหลือเกินแล้ว

ผมแทบไม่ได้ฟังคำพูดต่อจากนั้นของบิวโรต์ แต่ในเวลาต่อมามันจะ ย้อนกลับมาหาผมอย่างมีความหมายทีเดียว

“นี่คือการเริ่มต้น” แอร์กูล บิวโรต์ พูด

บทที่ 4

คุณนายอัสเซอร์

ผู้²ที่ต้อนรับเราที่แอนโตนีคือเจ้าหน้าที่สืบสวนเกลน ผู้มีรูปร่างสูง ผมสีอ่อน และรอยยิ้มเป็นมิตร

เพื่อความกระชับ ผมคิดว่าควรสรุปข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดีนี้อย่างย่อๆ เสียก่อน

เจ้าหน้าที่ตำรวจโตนีเป็นผู้พบอาชญากรรมครั้งนี้ในเวลา 1.00 น. เข้ามีวันที่ 22 ระหว่างที่ออกลาดตระเวน เขาลองขยับประตูร้าน และพบว่ามันไม่ได้ล็อก เขาเดินเข้าไปในร้าน และที่แรกคิดว่าไม่มีใครอยู่ อย่างไรก็ตาม เมื่อฉายไฟไปหลังเคาน์เตอร์ เขาก็พบว่าของหญิงชราคนหนึ่งนอนงอแงอยู่ตรงนั้น เมื่อศัลยแพทย์ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ ข้อเท็จจริงจึงปรากฏออกมาว่า หญิงชราถูกฟาดอย่างแรงบริเวณหลังศีรษะ อาจเป็นตอนที่เธอกำลังเอื้อมหยิบบุหรี่ยกจากชั้นหลังเคาน์เตอร์ เธอต้องเสียชีวิตก่อนหน้านั้นราวเก้าถึงเจ็ดชั่วโมง

“แต่เราสามารถตีวงให้แคบลงกว่านั้นเล็กน้อย” เจ้าหน้าที่สืบสวนเกลนอธิบาย “เราพบว่าชายคนหนึ่งเข้าไปซื้อบุหรี่ยกตอน 17.30 น. หลังจากนั้นก็มีชายอีกคนเข้าไปและพบว่าในร้านไม่มีใครอยู่ ขณะนั้นคือเวลาหกโมงห้านาที นั่นทำให้กรอบเวลาอยู่ระหว่าง 17.30 น. ถึง 18.05 น. จนถึงตอนนี้ผมยังไม่พบใครที่เห็นนายอัสเซอร์คนนี้อยู่แถวนั้น แต่ก็แน่ละ นี่ยัง

หัววันอยู่ เขาอยู่ที่ผับทรีคราวน์ส์ตอนสามทุ่มและค่อนข้างจะเมาไม่ได้สติ พอเราได้อัตว์ขามา เขาจะถูกกักตัวไว้ในฐานะผู้ต้องสงสัย”

“ชื่อเสียงเขาไม่ค่อยดีหรือครับ คุณตำรวจ” ปีวโรต์ถามขึ้น

“หาดีไม่ได้เลยครับคุณ”

“เขากับภรรยาไม่ได้อยู่ด้วยกันหรือครับ”

“ไม่ครับ ทั้งคู่แยกทางกันเมื่อหลายปีก่อน อัลเซอร์เป็นคนเยอรมัน เมื่อก่อนเขาเคยทำงานเสิร์ฟ แต่เนื่องจากติดเหล้า ก็เลยเริ่มไม่มีใครจ้าง ภรรยาของเขาออกไปทำงานนอกบ้านอยู่ช่วงหนึ่ง งานสุดท้ายของเธอคือ เป็นแม่บ้านและแม่ครัวให้กับหญิงชราคนหนึ่ง ชื่อคุณโรส เธอเจียดเงิน ค่าจ้างของตัวเองให้สามีมากพอให้เขาอยู่ได้ แต่เขาเอาแต่เมาตลอด และมักตามไปอาละวาดทุก ๆ ที่ที่ภรรยาทำงาน นั่นเป็นเหตุผลที่เธอทำงานกับ คุณโรสซึ่งอยู่ที่เดอะแกรนจ์ มันห่างจากแอนโดเวอร์ไปสามไมล์และอยู่ใน ชนบทที่เงียบสงบ เขาจึงไม่สามารถเดินทางไปหาเธอได้สะดวกนัก ตอนที่ คุณโรสเสียชีวิต เธอทิ้งมรดกก้อนเล็ก ๆ ไว้ให้คุณนายอัลเซอร์ และผู้หญิง คนนี้ก็นำมาเป็นทุนรอนเปิดร้านขายบุหรี่ปั๊กกับหนังสือพิมพ์แห่งนี้ – มันเป็นร้าน เล็ก ๆ – ขายแค่นูหรือ ๆ กับหนังสือพิมพ์ไม่กี่ฉบับ – อะไรพวกนั้นนะ เธอ หาเงินได้แค่พอเลี้ยงปากท้อง อัลเซอร์เคยมารังควานเธอเป็นพัก ๆ เธอ ให้อาหารเขานิด ๆ หน่อย ๆ เพื่อให้เขาไปเสียให้พ้น เธอให้เงินเขาสัปดาห์ละ สิบห้าชิลลิงเป็นประจำ”

“ทั้งคู่มีลูกด้วยกันไหม” ปีวโรต์ถาม

“ไม่ครับ มีหลานสาวอยู่คนหนึ่ง เธอทำงานอยู่ใกล้ ๆ โอเวอร์ตัน เป็นหญิงสาวที่เก่งและเด็ดเดี่ยวมาก”

“คุณบอกว่านายอัลเซอร์คนนี้เคยข่มขู่ภรรยาหรือครับ”

“ใช่ครับ เขาเป็นคนน่ากลัวเวลาเมา – ทั้งด่าทอและสาบานว่าจะทุบหัว เธอให้เหล้า เธอมีชีวิตที่ยากลำบากจริง ๆ ครับ คุณนายอัลเซอร์คนนั้น”

“เธออายุเท่าไรครับ”

“ใกล้หกสิบ – เป็นผู้หญิงที่น่านับถือและทำงานหนัก”

ปีวโรต์พูดอย่างเคร่งขรึมว่า

“คุณตำรวจ ในความเห็นของคุณ อาชญากรรมครั้งนี้เป็นฝีมือนายอัลเซอร์หรือเปล่า”

เจ้าหน้าที่สืบสวนกระแอมอย่างระวังตัว

“ยังเร็วเกินไปหน่อยที่จะพูดอย่างนั้นครับ คุณบัวโรต์ แต่ผมอยากฟังจากปากฟรานซ์ อัลเซอร์ เองก่อนว่า เมื่อคืนเขาทำอะไรและอยู่ที่ไหน ถ้าเขาชี้แจงได้เป็นที่พอใจก็ดีไป – ถ้าไม่ –”

ความเงิบของเขามีความหมาย

“ไม่มีอะไรหายไปจากร้านไซ้ไหมครับ”

“ไม่มีครับ เงินในลิ้นชักไม่ถูกแตะต้อง ไม่มีร่องรอยการปล้นทรัพย์”

“คุณคิดว่านายอัลเซอร์คนนี้เผลามาที่ร้าน อาละวาดใส่ภรรยาของเขาแล้วในที่สุดก็ฆ่าเธอนั่นหรือ”

“ดูเหมือนจะเป็นคำอธิบายที่มีความเป็นไปได้ที่สุด แต่ผมต้องยอมรับครับ ผมอยากดูจดหมายพิลึกๆที่คุณได้รับนั้นอีกครั้ง ผมสงสัยว่าเป็นไปไหมที่มันจะมาจากนายอัลเซอร์คนนี้”

บัวโรต์ส่งจดหมายให้ เจ้าหน้าที่สืบสวนขมวดคิ้วอ่าน

“เท่าที่อ่าน ไม่น่าใช่ฝีมืออัลเซอร์” เขาพูดขึ้นในที่สุด “ผมไม่คิดว่าอัลเซอร์จะใช้คำว่า ตำรวจอังกฤษ ‘ของเรา’ – เว้นแต่ว่าเขากำลังพยายามทำตัวเจ้าเล่ห์เป็นพิเศษ – ซึ่งผมไม่แน่ใจว่าเขามีสติปัญญาพอที่จะทำอย่างนั้น นอกจากนั้นผู้ชายคนนี้ยังหมดสภาพแล้วด้วย – หมดชนิดไม่เหลือชิ้นดี มือของเขาสั่นเกินกว่าจะเขียนตัวหนังสือได้คมชัดขนาดนี้ หน้าซำกระดากกับหมึกที่ใช้ยังเป็นของคุณภาพดีด้วย แปลกที่ในจดหมายพูดถึงวันที่ 21 เดือนนี้ แต่แน่ละว่ามัน อาจ เป็นเรื่องบังเอิญก็ได้”

“เป็นไปได้ครับ – ไซ้”

“แต่ผมไม่ชอบเรื่องบังเอิญแบบนี้เลย คุณบัวโรต์ มันประจวบเหมาะเกินไปหน่อย”

เขาเงิบไปหนึ่งหรือสองนาที – หน้าผากปรากฏรอยย่น

“เอบิซี เอบิซีนี่จะเป็นใครได้บ้างนะ เราจะดูว่าแมรี ดราเวอร์ (คนนี่คือหลานสาว) จะช่วยอะไรเราได้บ้างไหม เรื่องนี้แปลกมาก ถ้าไม่มีจดหมาย